പ്രമേയങ്ങൾ, സമാഹാരങ്ങൾ :സാഹിതീയതയുടെചരിത്രവിചാരം

ജിഷ്ണു ആർ.
ഗവേഷകൻ, മദ്രാസ് സർവകലാശാല

പ്രബന്ധ സംഗ്രഹം

ആധുനിക ദേശീയതയുടെ ഭാഗമായി രൂപപ്പെട്ട സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ സാഹിത്യത്തെയൊരു വ്യവഹാരമാക്കുന്നതിൽ കാര്യമായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലുൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രമാണപാഠങ്ങളും വർഗീകരണയുക്തിയും കൃതികളുടെ സ്ഥാനനിർണയനവും എഴുത്താളുടെ പദവിയും സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചില പൊതുബോധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പൊതുബോധങ്ങളെ പിൻപറ്റി സാഹിത്യത്തിൽ നിരവധി ആവിഷ്കരണങ്ങളും സമാഹരണങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രമേയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ട കാവ്യസമാഹാരത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള സാഹിത്യ ചരിത്രവിജ്ഞാനീയവിചാരങ്ങൾ സാഹിത്യചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചും പ്രസക്തമാണ്. കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സാഹിതീയ, ചരിത്രാംശങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ആലോചനകളാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: സാഹിത്യ ചരിത്രം, സാഹിത്യ ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം, സമാഹാരങ്ങൾ,

ആമുഖം

സാഹിത്യചരിത്രവും ചരിത്രവിജ്ഞാനീയവും

എന്തായിരുന്നു നമ്മൾ? എവിടെയാണ് നമ്മുടെ തുടക്കം? എന്താണ് നമ്മുടെ ഭൂതകാലം? എന്നിവയെല്ലാം ചരിത്രത്തിന്റെ ചോദ്യമാണ്. 'നമ്മൾ' എന്നൊന്ന് സാധ്യമാണോ?എന്താണ് 'നമ്മൾ' എന്ന ഏകകത്തിന്റെ

മാനദണ്ഡം? തുടക്കവും ഒടുക്കവും നിർണയിച്ചതാരാണ്? അറിഞ്ഞതിനപ്പുറമൊരു ഭൂതകാലമില്ലേ? എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾ. ചരിത്രത്തെയും ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തെയും വേർതിരിച്ചുകാണുവാനും ലളിതമായി പ്രസ്താവിക്കുവാനും ഈ ചോദ്യങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്താൽ മതിയാകും. എന്നാൽ ഇവ ചെന്നെത്തുന്ന ആശയലോകവും സൈദ്ധാന്തികപരിസരവും വിശാലമാണ്. ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം മുന്നോട്ടുവെച്ച ഈ ചോദ്യങ്ങളാണ് ദേശ- രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ കാലത്ത് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രപാഠങ്ങളെ പലനിലയിൽ സംശയിക്കാൻ കാരണമായത്. ശാസ്ത്രീയവും രീതിശാസ്ത്രബദ്ധവും സമഗ്രവുമായ ചരിത്രനിർമ്മിതി സാധ്യമല്ലെന്ന ആശയം ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം മുന്നോട്ടുവെച്ചു. ആത്മനിഷ്ഠവും കർത്തൃത്വപരവുമായ നിരവധി ഘടകങ്ങൾ ചരിത്രത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ഇടപെടുന്നുണ്ട്. ക്രമികമായ ചരിത്രത്തിന്റെ വിടവുകളെ പൂർത്തീകരിക്കുകയോ, ആദിമധ്യാന്തങ്ങളെ തകിടം മറിക്കുന്നതരത്തിൽ പുതിയ വിശദീകരണങ്ങളും വിശകലനങ്ങളും മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുകയോആണ് ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം ചെയ്യുന്നത്. പുതിയൊരു ചരിത്രനിർമ്മിതിയല്ല; നിലനിൽക്കുന്ന ചരിത്ര പാഠങ്ങളെ ജനാധിപത്യവത്കരിക്കുകയെന്നതാണ് ഇതിന്റെ രാഷ്ട്രീയയുക്തി.

ദേശ-രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രൂപീകരണമാണ് ചരിത്ര രചനയുടെ സാധ്യതകളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നത്. ദേശീയതയ്ക്ക് അതിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകങ്ങളെ നിർവചിക്കേണ്ടി വരുമ്പോഴാണ് കലാ - സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ രചിക്കപ്പെടുന്നത്. കല, സാഹിത്യം തുടങ്ങിയ വ്യവഹാരങ്ങൾ സാമൂഹികമായ ആധിപത്യത്തിന് ഉപാധിയാണെന്നതാണ് ഇതിനൊരു കാരണം. ഭാഷയ്ക്ക് വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും പോലെയാണ് സാഹിത്യത്തിന് സാഹിത്യചരിത്രം. അത് സാഹിത്യത്തെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നു. ചരിത്രത്തിൽ കൃതികളുടെ സ്ഥാനനിർണയവും എഴുത്തുകാരന് അതുവഴി ലഭിക്കുന്ന എഴുത്തുപദവിയും സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയാണ്. സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രമാണ പാഠങ്ങൾ ഇതുവഴി രൂപപ്പെടുന്നു. "സാഹിത്യ കൃതി എഴുതപ്പെട്ട ഭാഷ, ഭാഷയുടെ ചരിത്രം, ഭാഷാശാസ്ത്രപരമായ പ്രത്യേകത എന്നിവ തിരിച്ചറിയുക, വ്യത്യസ്ത സാഹിത്യപഠനങ്ങൾക്കിടയിലെ ബന്ധം വിശദീകരിക്കുക, അതിലൂടെ ചില പാഠങ്ങൾ ആധികാരികമായി സ്വീകരിക്കുകയും നിരസിക്കുകയും ചെയ്യുക കർമപരിധിയിൽ വരുന്ന കൃതികൾ തിരിച്ചറിയാനും മൂല്യനിർണയം ചെയ്യാനുമുള്ള

വിമർശനബോധം നിലനിർത്തുക, സാഹിത്യത്തെ ചരിത്രപരമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുക, കാലികമായ ആശയങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ തിരിച്ചറിയുക തുടങ്ങി അനേകം ധർമ്മങ്ങളിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്നതാണ് സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ കാനോനകൾ " (പി.എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ:2017:82) എന്ന വിശദീകരണത്തിൽ നിന്നും കനോനകളുടെ രൂപപ്പെടലുകൾക്കു പിന്നിൽ വൈയക്തികമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പുരീതികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. 'കൃതിയുടെ സവിശേഷത തിരിച്ചറിയൽ' 'സ്വീകാര-നിരാസങ്ങൾ' 'മൂല്യനിർണയവും വിമർശനവും' എന്നിവയിൽ ചരിത്രാന്വേഷിയുടെ പൊതുബോധം കാനോനകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. ചരിത്രമെഴുത്തിലെ ജാതി, മത, വർഗ, ലിംഗ പരിഗണനകളിലൂടെയാണ് ഏതൊരു കൃതിയും സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ എഴുത്താളർക്കോ, കൃതിക്കോ നൽകുന്ന സാമൂഹിക-സാംസ്കാരികപദവി ആത്മനിഷ്ഠമാണ്. ഇത്തരം ആലോചനകളിലൂടെ സാഹിത്യ ചരിത്രപാഠത്തെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുകയാണ് സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം ചെയ്യുന്നത്. പ്രതിചരിത്രത്തിന്റെ (Counter History) നിർമ്മാണമല്ല; നിലനിൽക്കുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രമാണപാഠങ്ങളെ അത് കൂടുതൽ വിശാലമാക്കുന്നു. "ഭൂതകാല സംഭവങ്ങളെയും അവയുടെ പ്രതിനിധാനത്തെയും ഒരേ വാക്കുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കുകയെന്നത് ചരിത്രമെന്ന പദത്തിന്റെ പരിമിതിയാണ്, അഥവാ ചരിത്രം ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളും ഈ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രമെഴുത്തിന്റെ വിവരണവുമാണ്"എന്ന നിരീക്ഷണം അവീസ് ടക്കർ (2009:2) നടത്തുന്നുണ്ട്. ഈ പരിമിതിയെ മറികടക്കുകയെന്നതുകൂടിയാണ് ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ അന്വേഷണമേഖല. ചരിത്രപാഠത്തിലൂടെ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ട ഭൂതകാല സംഭവത്തെ മറ്റൊരു വീക്ഷണകോണിലൂടെ കാണാൻ അത് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അതൊരു ചരിത്രനിരാസമല്ല.

മലയാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട സാഹിത്യ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളല്ല, മറിച്ച് സാഹിത്യ ചരിത്രപാഠത്തെ വിപുലീകരിക്കാനുതകുന്ന ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണ് ഈ പഠനം ആധാരമാക്കുന്നത്. സാഹിതീയമായ പ്രമേയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമാഹരിക്കപ്പെട്ട കവിതാ പുസ്തകങ്ങളാണവ. വി. ആർ. സുധീഷ്(1993) എഡിറ്റ് ചെയ്ത 'മലയാളത്തിന്റെ പ്രണയകവിതകൾ', കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള (1994) എഡിറ്റ് ചെയ്ത 'പെൺ വഴികൾ', ഒ.കെ. സന്തോഷ് എഡിറ്റ് ചെയ്ത 'കാതൽ' എന്നിവയാണവ. ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ

അന്വേഷണത്തിൽനിന്നും രൂപപ്പെട്ട ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയ ആഖ്യാനങ്ങളെന്ന (Historiographic Narratives) നിലയിൽ ഈ സമാഹാരങ്ങൾക്കുപിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച ക്രോഡീകരണ യുക്തിയെ രാഷ്ട്രീയമായി വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് പഠനം.

ഒന്ന്

മനുഷ്യധൈഷണികതയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൊന്നാണ് വർഗീകരണം. കാര്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനും ആവിഷ്കരിക്കാനും വർഗീകരണയുക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഈ വർഗീകരണം പ്രസക്തമാണ്. ആധുനികതയുടെ വർഗീകരണരീതിയിലാണ് സാഹിത്യകൃതികളെ സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രമേയപരമോ മാനുഷികമോ ആയ വർഗീകരണത്തിലേക്ക് സാഹിത്യകൃതിയെ ചേർത്തുവെച്ച് വിശകലനം ചെയ്യുകയാണിവ. പുതിയ കൃതിയെ സമീപിക്കുമ്പോൾ രൂപപരമായോ ഭാഷാപരമായോ അത് ഏത് സാഹിത്യ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്നു, ഏത് പ്രമേയത്തെ സംവേദനം ചെയ്യുന്നു എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് സഹിത്യചരിത്രം അതിനെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. കൃതിയുടെ സാഹിതീയതയെ നിർണയിച്ച സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, ഭാഷ, ഘടന, പ്രമേയം എന്നിവയെയൊക്കെ ഭാവുകത്വവുമായി ചേർത്തുവെച്ചാണ് ഈ വർഗീകരണം നടത്തുന്നത്.

'പ്രണയം' സാഹിത്യത്തിന് എല്ലാ കാലത്തും പ്രചോദനമായ പ്രമേയമാണ്.സാമൂഹിക മായതോ ഭാവുകത്വപരമായതോ ആയിട്ടുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രണയകവിതകൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭൂതകാലങ്ങളിലെവിടെനിന്നും കണ്ടെടുക്കാവുന്നതാണ്. 'മലയാളത്തിന്റെ പ്രണയകവിതകൾ' എന്ന സമാഹാരം മൾബറിക്കുവേണ്ടി വി.ആർ.സുധീഷാണ് എഡിറ്റ് ചെയ്തത്. പ്രമേയത്തിന്റെ ആവിഷ്കാര സാധ്യതകൾ നിരവധിയാണെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും സമാഹരണയുക്തിയും ആത്മനിഷ്ഠമാണ്. 'മലയാളത്തിലെ' എന്ന ശീർഷകസൂചന ഏതെങ്കിലും കാലഘട്ടത്തിന്റേതല്ലെന്നും ഭാഷയിലെ എല്ലാത്തിനെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നുമാണ്.മലയാളത്തിലെ എല്ലാ പ്രണയകവിതയും സമാഹരിക്കുകയും എളുപ്പമല്ല. ഇവിടെയാണ് ഭാവുകത്വചരിത്രത്തിന്റെയും എഴുത്തുപദവിയുടെയും രീതികൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനായി സഹായകമാവുന്നത്, അഥവാ സാഹിത്യചരിത്രത്തെ സമാഹരണയുക്തി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്.

പ്രമേയത്തെ മുൻനിർത്തി ചരിത്രപരമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നടത്തുന്നു എന്നതാണ് സാഹിത്യസമാഹാരത്തെ ചരിത്രപരമായി സമീപിക്കുന്നതിലുള്ള യുക്തി. കാലത്തെ സംബന്ധിച്ച് ചരിത്രം നിർമ്മിച്ച ക്രമികബോധം ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ പിന്തുടരുന്നു. അതിനാൽ ആശാനുമുന്നേ കുഞ്ഞിരാമൻ നായരോ വള്ളത്തോളിനുമുന്നേ ചങ്ങമ്പുഴയോ വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് മുന്നേ കെ ജി എസ്സോ സച്ചിദാനന്ദനോ കടന്നു വരരുതെന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ മുൻഗണനാക്രമം ഈ സമാഹാരം പിന്തുടരുന്നുണ്ട്. കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് ഒരൊറ്റ പ്രമേയമാണെങ്കിലും ഭാവുകത്വപരമായി സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ എഴുത്തുകാരന് നൽകിയ പദവി ലംഘിക്കാൻ ഈ സമാഹാരത്തിന് സാധിക്കുന്നില്ല.

'മലയാളത്തിലെ പ്രണയകവിതകൾ' എന്ന സമാഹാരം മനുഷ്യന്റെ അനുഭൂതി ചരിത്രമാണ്.പ്രണയമെന്നത് തികച്ചും വ്യക്തിപരമായ അനുഭവലോകമാണ്. ഈ അനുഭവത്തെ ചരിത്രപരമായി ക്രോഡീകരിക്കുമ്പോൾ രാഷ്ട്രീയമായ ജാഗ്രത അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ പ്രണയത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെ കണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ സമാഹാരം നടത്തുന്നത്. "പോയി മറഞ്ഞതിനെ ചൊല്ലിയുള്ള ആകുലതകൾക്ക് ശരിയായ രൂപം നൽകാൻ കഴിയാത്ത പ്രതിസന്ധി പുതിയ കലയിലുണ്ട്'' (വി.ആർ.സുധീഷ്:1993:12) എന്ന് കവിതയെപ്പോലും ഈ വിശുദ്ധി പ്രതിസ്ഥാനത്ത് നിർത്തുന്നു. "ചിങ്ങവെയിലിലും ആതിര നിലാവിലും പാവുമുണ്ടുടുത്ത് നീൾക്കണ്ണെഴുതി നിന്ന ഗ്രാമീണ കന്യകയെ ആപാദചൂഡം പ്രണയം കൊണ്ട് അർച്ചിച്ച കാമുകനും പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് അന്യമായി കഴിഞ്ഞു. എരിഞ്ഞും പുകഞ്ഞും മധുരിച്ചും നിന്ന പ്രണയം ഇടപ്പള്ളിക്കവികളിൽ നിന്ന് ആവോളം നുകർന്നിട്ടിട്ടുണ്ട് ഒരു തലമുറ. പുതിയ രൂപങ്ങളിൽ പിന്നെ പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരും പി. ഭാസ്കരനും അതിനെ വാർത്തു. വർത്തമാനകാലത്തിൽ കവിതയിൽ ഡി വിനയചന്ദ്രനിലും ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിലുമാണ് അതിന്റെ ജ്വാലാമുഖങ്ങളുള്ളത്" (വി.ആർ. സുധീഷ്:1993:12). "കാവും കറുമ്പിപ്പയ്യും പൂക്കൊന്നയും തോട്ടും പുഴയും പാടവും നാടൻപാട്ടും കരിക്കും കർഷകരും നിറഞ്ഞ കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ ഒരു പ്രണയകവിതക്ക് ഈ നഗരകാന്താരത്തിൽ എവിടെയാണിടം" (വി. ആർ. സുധീഷ്:1993:16) ഇവിടെ സമാഹരിക്കപ്പെട്ട കവിതകളുടെ ഭാവുകത്വം വ്യക്തമാവുകയാണ്. കാല്പനികവും സവർണാധീശബോധമുൾച്ചേർന്നതുമാണ് ഈ ഭാവുകത്വം. മലയാളഭാവനയിലെ പ്രണയം കാല്പനിക വിശുദ്ധിയിൽ

ഏകശിലാത്മകമായി നിർമ്മിച്ചെടുത്തതല്ല. പ്രണയാനുഭവത്തിന് സാംസ്കാരിക-സാമൂഹിക തലങ്ങളിലുണ്ടായ മാറ്റം ഇത് വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു. ഈ ഭാവതലത്തെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടാണ് മലയാളത്തിന്റെ പ്രണയകവിതകൾ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

പ്രണയത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന സവർണപുരുഷന്റെ അതിഭാവുകത്വമാണ് ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ അനുബന്ധത്തിൽ ചേർത്ത കവിതാഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത്. ആശാനിൽ തുടങ്ങി കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ളയിൽ അവസാനിക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ കവിതാഭാഗങ്ങൾ.

"ഏതുമേ നോവിക്കയില്ലയെൻ സ്പർശന-
മേതും കറുപ്പിക്കയില്ലയെൻ ചുംബനം,
പുണ്യമേ വേണ്ടാ, തൊടേണ്ടയിവനൊന്നു
കണ്ണുനിറയവെ കണ്ടാൽപ്പോരും"*

എന്നും

"അങ്ങുണ്ടെന്നൊരു കഥ, വല്ല ഭാഷയിലുമി-
ങ്ങറിഞ്ഞാൽ മതി, യെനിക്കതുതാൻ പ്രതിപ്രേമം"

എന്നും എഴുതുന്ന കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്ക് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുകയും

"ഓരോ ആലിംഗനവും ഓരോ പൂർണതയാണ്
പൂർത്തിയായ കൊത്തുപണിയാണ് "*

എന്നെഴുതിയ മാധവിക്കുട്ടി പ്രാതിനിധ്യത്തിൽ ചുരുങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്യുന്ന, ശരീരമുക്തമായ, രതിമുക്തമായ പ്രണയത്തിന്റെ ആത്മീയഭാവനയാണിവിടെ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടത്.

രണ്ട്

ആധുനികത നിർമ്മിച്ച സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളെ സംശയിക്കുകയാണ് ഉത്തരാധുനിക ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയ സമീപനങ്ങൾ. മലയാളഭാവനയുടെ ഭൂതകാലങ്ങളിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടാതെപോയ നിരവധി എഴുത്തുകളിലൂടെ ആധുനിക സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ അവ വിചാരണ ചെയ്തു. ഉത്തരാധുനികതയുടെ സൂക്ഷ്മ രാഷ്ട്രീയകാഴ്ചപ്പാടുകളെ മുൻനിർത്തി സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ പുനർവായിക്കപ്പെട്ടു. ജാതി, വർഗ, ലിംഗ പദവികളുടെ പേരിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടാതെപോയ സ്ത്രീ-ദിളത്പക്ഷ രചനകളെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ഈ രാഷ്ട്രീയം. ആധുനികനായ സവർണ

* മലയാളത്തിന്റെ പ്രണയകവിതകൾ എന്ന സമാഹാരത്തിന്റെ അനുബന്ധത്തിൽ നൽകിയ വരികളാണ് ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നവയെല്ലാം.

പുരുഷനാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ആഖ്യാതാവെന്നും, ആ കാഴ്ചപ്പാടിലെഴുതിയ ചരിത്രം പൂർണമല്ലെന്നും, വൈവിധ്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ പുതിയ ആലോചനകൾ അനിവാര്യമാണെന്നും സമർത്ഥിക്കാൻ സാഹിത്യ ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന് സാധിച്ചു.

സ്ത്രീപക്ഷ കവിതകളെ 'പെൺവഴികൾ' എന്ന പേരിൽ കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള (1994) സമാഹരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനെഴുതിയ ആമുഖത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു "അവയുടെ (ജനകീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ) പൂർവ നിർവചിതമായ ഇടങ്ങൾക്കും ഇടുക്കങ്ങൾക്കും വെളിയിൽ സ്ത്രൈണാനുഭവത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും ആഴവും വിസ്തൃതിയും തേടുന്ന കവിതകളാണ് സ്ത്രീപക്ഷ കവിതകൾ. ആ നിലയ്ക്ക് അവ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ അനുഭൂതിപരവും ദർശനപരവുമായ ഒരു പുതിയ സ്ഥലം സൃഷ്ടിക്കുന്നു" (കെ.ജി.ശങ്കരപ്പിള്ള:1994:7) യാഥാസ്ഥിതികതയെ നിരസിച്ചുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ ഇടം തന്നെയാണ് ഈ സമാഹാരം തേടുന്നത്. മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ ചരിത്രപരമായി തുടർന്ന നീതിനിഷേധങ്ങളാണ് സ്ത്രീ എഴുത്തുകളെ പുതിയ ആലോചനകളിലേക്ക് നയിച്ചത്. പുരുഷഭാവനയിലെ സാമ്പ്രദായിക പെണ്ണല്ല, കാവ്യചരിത്രവും സംസ്കാരചരിത്രവും ഒരുപോലെ അരികുവത്കരിച്ച സ്ത്രീയാണ് സമാഹാരത്തിലെ വിഷയിയാവുന്നത്.

സാഹിത്യചരിത്രം തുടർന്നുപോന്ന ഘട്ടവിഭജനത്തെ അതുപോലെ പിന്തുടരുന്നില്ലെങ്കിലും കാലഗണനയുടെ ക്രമം സമാഹാരം പാലിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പുസ്തകം വിഭാവനം ചെയ്ത രാഷ്ട്രീയയുക്തിയെ സൂക്ഷ്മമായി നിഷേധിക്കുന്ന വർഗ്ഗീകരണയുക്തി ഈ സമാഹാരത്തിനുണ്ട്. "പെണ്മ, തുണ, അയൽ, വിചാരം എന്നിങ്ങനെ നാലുഭാഗങ്ങളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിനുള്ളത്.പെണ്മയിലും തുണയിലും മലയാളത്തിലെ സ്ത്രീപക്ഷ കവിതകളും, അയയിൽ തമിഴ്, കന്നഡ, തെലുങ്ക് തുടങ്ങിയ ഭാഷയിലെ സമകാലിക സ്ത്രീപക്ഷ കവിതകളും വിചാരത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ സ്ത്രീപക്ഷചിന്തകളിൽനിന്ന് താത്വിക പ്രസക്തിയുള്ള ഭാഗങ്ങളും ചേർത്തിരിക്കുന്നു" (കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള:1994:9) ഇതാണ് വർഗീകരണത്തെക്കുറിച്ച് എഡിറ്ററുടെ കുറിപ്പ്. പെണ്മയിൽ ബാലാമണിയമ്മ മുതൽ വി.കെ ഹേമ വരെയുള്ള എഴുത്തുകളും തുണയിൽ ആശാൻ മുതൽ പേരറിയാത്ത ആൺ കവികളുടെ രചനകളും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. സങ്കല്പനപരമായി ഒരു കുടുംബഘടന ഈ വിഭജനത്തിനുണ്ട്. പെണ്ണുങ്ങളെഴുതുന്നത് പെൺമയും ആണുങ്ങൾ സ്ത്രീപക്ഷ രചനകൾ നടത്തുന്നത് തുണയും മറ്റുഭാഷയിലെ

എഴുത്ത് അയൽപക്കമാകുന്നതും ഭേദിക്കാൻ കഴിയാത്ത കുടുംബഘടനയുടെ സാദൃശ്യവത്കരണമാണ്.

ഡി. സി. ബുക്സ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ദലിതം' പരമ്പരയ്ക്കുവേണ്ടി മലയാളത്തിലെ ദളിത് കവിതകളുടെ സമാഹാരം ഒ.കെ. സന്തോഷ് (2012) എഡിറ്റ് ചെയ്യുകയുണ്ടായി. സൂക്ഷ്മമായ ചരിത്രാവബോധവും ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകളും ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. ആധുനികപൂർവ്വഘട്ടം, ആധുനികഘട്ടം, ആധുനികോത്തരഘട്ടം എന്നിങ്ങനെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഘട്ടവിഭജനയുക്തി പിന്തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിലും നിലനിൽക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രസമീപനത്തോട് വിയോജിച്ചും ബഹുത്വത്തെയുൾക്കൊണ്ടുമാണ് ഈ സമാഹരണം സാധ്യമാകുന്നത്. "ഭാവുകത്വപരമായും പ്രതിനിധാനപരമായും സമകാലീനതയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ പരിഗണനകൾ ദളിത് കവിതകൾക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്. അതാതുകാലത്തെ പ്രബലധാരകളോട് സംവാദാത്മകത സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണ് അത് വികസിച്ചത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മലയാളകവിതയുടെ ഒരു സമാന്തരഭൂപടംതന്നെയായിരിക്കും ഇവയുടെ സമാഹരണത്തിലൂടെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത്". (ഓ. കെ. സന്തോഷ്: 2012: 9) ആധുനികപൂർവ, ആധുനികഘട്ടങ്ങളിലുണ്ടായ ദളിത് എഴുപതുകളോട് അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതലത്തിൽനിന്ന് വിയോജിക്കാൻ ഈ സമാഹാരം ശ്രമിക്കുന്നു. വിശാലമാനവികതയിലേക്ക് ദളിത് സ്വത്വത്തെ വിമോചിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്നതരത്തിലുള്ള ആത്മാവിഷ്കാരങ്ങളായിരുന്നു ഇക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നത്. ഈ വിശാലമാനവികതതന്നെ ദളിത് എഴുത്തുകളെ സംബന്ധിച്ച് പ്രശ്നവത്കരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന ബോധ്യം സമാഹാരം മുന്നോട്ട് വെക്കുന്നു. 'പെൺവഴികൾ' സൂക്ഷിക്കുന്നതരത്തിൽ ഒരു 'തുണ' സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽനിന്ന് കണ്ടെടുക്കാൻ ഈ സമാഹാരം ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ദളിത് അനുഭവലോകത്തെ വിഷയമാക്കിയ കവിതകളുടെ പരിമിതിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സമയത്ത്, വിഷയസ്ഥാനത്തുനിന്ന് വിഷയീസ്ഥാനത്തേക്ക് മാറാൻ കവിതകൾക്ക് സാധിക്കുന്നില്ലെന്ന പരിമിതിയാണ് 'തുണകൾ' ഇല്ലാതെ പോയതെന്ന് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെയും ഇടശ്ശേരിയുടെയും സച്ചിദാനന്ദന്റെയും കവിതകളെ മുൻനിർത്തി വിശദമാക്കുന്നു.

സാഹിത്യചരിത്രമാനദണ്ഡങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അടഞ്ഞ മൂല്യവിചാരമോ സ്വീകരണ-തിരസ്കരണങ്ങളോ ഈ സമാഹാരം സൂക്ഷിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ വിശാലമായ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ ദളിത് എഴുത്തിന്റെ

സംവേദനത്വത്തെ അന്വേഷണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനും പാഠ-പാഠാന്തര ബന്ധങ്ങളിലേക്ക് വായനക്കാരനുള്ള ഇടം തുറന്നുകൊടുക്കാനും ഈ സമാഹാരം ശ്രമിക്കുന്നു. ദളിത് എഴുത്തിന്റെ പ്രമാണപാഠങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ശ്രമമല്ല മറിച്ച് വൈവിധ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണമാണ്. "വികേന്ദ്രീകൃത ഭാവുകത്വം ഏകീകൃത ലോകബോധത്തെ റദ്ദുചെയ്യുന്ന വൈവിധ്യങ്ങൾക്ക് സ്വയംപ്രകാശിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഇടവും ഇടപെടലും യാഥാർഥ്യമാകുമ്പോൾ മാത്രമേ പ്രത്യാശാനിർഭരമായ ഒരു ലോകം ഭാവന ചെയ്യാനാകൂ. അവിടേക്ക് ഇടറാത്ത ഒരു ചുവടുകൂടിവെക്കാൻ കഴിയുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവുകൂടിയാണ് മലയാളത്തിലെ ദളിത് കവിതകൾ" (ഒ.കെ. സന്തോഷ്: 2012: 20) ഏകീകൃത ലോകബോധങ്ങളിലൂടെ തീർപ്പുകൾ കല്പിച്ച ആധുനിക ചരിത്രപാഠങ്ങളുടെ വിമർശനമാണ് ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ യുക്തി.

മൂന്ന്

ആത്മനിഷ്ഠതയുടെ ചരിത്രപ്രതിസന്ധികളെ തകിടം മറിച്ചുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം മുന്നോട്ടുവന്നത്. സർഗാത്മകതയെന്നത് ഒരു രേഖീയയുക്തിയിലും അടയാളപ്പെടുത്താനാവാത്ത, ഏതൊരു സാമൂഹിക സാംസ്കാരികാനുഭവത്തിലും സൗന്ദര്യദർശനം സാധിക്കുന്ന വിഭിന്നതയുടെ ലോകമാണ്. "രൂപപ്പെട്ട വർഗ്ഗീകരണത്തിലൂന്നിയ ഏതു സാഹിത്യചരിത്രവും മൃതശരീരങ്ങളുടെ മ്യൂസിയം മാത്രമാണ്.അതുകൊണ്ടാണ് അനേകം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുണ്ടാവേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യതയുണ്ടാകുന്നത് " (സന്തോഷ് മാനിച്ചേരി: 2019: 41). ഈ മൃതശരീരങ്ങളുടെ മ്യൂസിയം വിട്ട് സാഹിത്യം വ്യത്യസ്ത ജീവിതങ്ങളെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കള്ളികളിലോ പ്രമാണങ്ങളിലോ ഒതുങ്ങാത്ത ചലനാത്മകത പ്രകടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തിന്റെ ക്രമയുക്തിയിലല്ല, പൊടുന്നനെ പൊട്ടിച്ചിതറുന്ന സർഗ്ഗഭാവനയിലാണ് പുതിയലോകം. ചരിത്രവത്കരിക്കുക എന്ന പ്രക്രിയ ഏതൊരു പാഠത്തെ സംബന്ധിച്ചും അതിന്റെ ക്രമത്തെ സംബന്ധിച്ചും പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ച നൽകുന്നു. അത് പുതുമയുടെയും വൈവിധ്യത്തിന്റെയും ഇടങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരമോ സാഹിതീയമോ ആയ തീർപ്പുകൾക്ക് ഇനി പ്രസക്തി ഇല്ല .

നാല്

നിശ്ചിതമായ സ്വഭാവത്തിലോ ഘടനയിലോ സാഹിത്യചരിത്രമല്ലെങ്കിലും സാഹിത്യകൃതികളുടെ സമാഹാരത്തിനു പിന്നിൽ ഒരു ചരിത്രയുക്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ആധുനികചരിത്രബോധം പിൻപറ്റുന്നവയാണ് 'പെൺവഴികളും' 'മലയാളത്തിന്റെ പ്രണയ കവിതകളും'. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയ തെളിച്ചത്തിന്റെയും ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെയും ഉൾക്കാഴ്ചകൾ 'കാതൽ' എന്ന സമാഹാരത്തെ ഇതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു. പ്രമാണപാഠങ്ങളെ അതിന്റെ സമാഹരണ സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നുതന്നെ നിരസിക്കാൻ ഈ കൃതിക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ട്. നിലനിൽക്കുന്ന എഴുത്തുപദവികകളെ സംശയിക്കുകയും ചരിത്രം കല്പിച്ചുനൽകിയ സാഹിതീയബോധ്യങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചരിത്രാലോചനകൾ ഇനിയും സാധ്യമാകേണ്ടതുണ്ട്. വൈവിധ്യങ്ങളെ, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും ജനാധിപത്യപരവുമായ മുന്നേറ്റത്തെ, അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന തരത്തിൽ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ പുനർവായനക്കും നിർമിതിക്കും ഇനിയും സാദ്ധ്യതകൾ അവശേഷിക്കുന്നു. പാർശ്വവത്കരിക്കുകയോ തമസ്കരിക്കുകയോ ചെയ്ത സർഗ്ഗാത്മക മേഖലകളിലേക്കുള്ള ഭാവനയുടെ ചിതറലുകളാണ് അവ. മറവിയെ ഓർമയാക്കുന്ന, തീർപ്പുകളെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന വൈവിധ്യങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്ന പ്രവർത്തനമാണത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1) രാധാകൃഷ്ണൻ, പി. എസ്. 2017. എതിർദിശകൾ. തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.

2) സന്തോഷ്, ഒ. കെ. (എഡി.) 2012. കാതൽ;മലയാളത്തിലെ ദളിത് കവിതകൾ. കോട്ടയം : ഡി.സി. ബുക്സ്.

3) സന്തോഷ് മാനിച്ചേരി: 2019. സ്ഥാനപ്പെടലും സ്ഥാനികത്വവും സങ്കൽപനപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ, എം. സി. അബ്ദുൾനാസർ (എഡി.), റിസർച്ച് ജേർണൽ (vol.8 issue1), കോഴിക്കോട് : ഗവണ്മെന്റ് ആർട്സ് ആൻഡ് സയൻസ് കോളേജ്.

4) സുധീഷ്, വി. ആർ.(എഡി.) 1993: മലയാളത്തിലെ പ്രണയകവിതകൾ. കോഴിക്കോട് : മൾബറി ബുക്സ്.

5) ശങ്കരപ്പിള്ള, കെ. ജി.(എഡി.) 1994: പെൺവഴികൾ. കാസർഗോഡ് : കലാക്ഷേത്രം.

6) AviezerTucker(edi.) 2009: A Companion to the Philosophy of HistoryAnd Historiography. West Sussex: Blackwell Publishing Ltd.

7) Devid Perkins. 1992: Is Literary History Possible. London: The Johns Hopkins University Press.

jishnukariavil@gmail.com